

overordentlig alvorlig. Den Bedring, som jeg udtalte Haabet om ved Fremlæggelsen af Finansloven, støttede jeg i særlig Grad paa den Kendsgerning, at der havde vist sig økonomisk Opgang i England og Amerika; den var ogsaa bleven konstateret af betydelige økonomiske Autoriteter og de ledende økonomiske Tidsskrifter i disse Lande, som jo pleje at være de førende i de økonomiske Bevægelser. Men Opfyldelsen af det Haab, jeg støttede paa denne Kendsgerning, synes at skulle drages noget mere i Langdrag herhjemme, end jeg den Gang mente. Det plejer ellers at være saaledes, at baade Opgangs- og Nedgangstegn, der vise sig i Vesten, ret hurtigt forplante sig til det europæiske Fastland og da ogsaa til os. Det synes denne Gang, rimeligvis paa Grund af særlige lokale Forhold, at ville trække længere ud, end man ellers skulde formode. Det er selvfølgelig en Ting, der yderligere maa formørke vort Syn paa vor nærmeste økonomiske Fremtid. Derfor billiger jeg fuldkommen den højtærede Ministers Bestræbelse for at bringe Budgettet yderligere ned, hvor det paa nogen Maade lader sig gøre.

Den højtærede Minister værdsatte imidlertid ikke ganske, hvad der allerede er gjort i saa Henseende af den forrige Regering. Man skulde, efter hans Udtalelse, tro, at der, da han indtog Finansministertaburetten, slet ikke var gjort noget for at dæmme op for Udgifternes stigende Strøm. Han fremsatte det saaledes, som om den hidtil førte Finanspolitik blot gik ud paa dette, at man fremkom med store Krav, navnlig af lokal Art, saa fra den ene og saa fra den anden Side, og saa tuskede man, dog ikke saaledes, at man strøg paa begge Sider, men saaledes, at begge Parter fik deres Ønsker opfyldte. Nej, det har ikke været saaledes. Navnlig kan jeg forsikre den højtærede Minister om, at der under Forberedelsen af den nuværende Finanslov er strøget en lang Række af Krav, netop lokale Krav og saadanne, der laa ikke mindst Ministrene og deres nærmeste Partifæller paa Sinde. Jeg vilde blot ønske, at den højtærede Minister maa fortsætte paa den Vej; kan han naa videre frem, skal han have min Velsignelse og min Støtte, det kan han være overbevist om. Men Udførelsen er jo, som altid, det vanskeligste. Jeg ønsker af Hjertet den højtærede Minister, at han maa væbne sig med al den Haardhed og Grusomhed, som han bebudede at ville anvende overfor de Krav, der fremkom fra nærmere og fjernere Partifæller. Den vil

han saa vist faa særlig Brug for, naar alle de store Funktionærkrav komme frem, alle de, jeg vil slet ikke sige i og for sig uberettigede Krav, som vi vide der dukker frem, og naar ikke mindst Kravene komme op om at genindsætte adskillige af de Bevillinger, som den foregaaende Regering har strøget, da vil jeg ønske den højtærede Minister saa megen Haardhed og Grusomhed, som det er ham muligt at opdrive.

Og jeg vil ønske ham en Ting til, at han ikke maa nøjes med blotte Palliativer, med blotte Opsættelsesforanstaltninger, saasom at sælge Kasse- og Reservefondseffektiver, laane under den ene eller den anden Form, og heller ikke nøjes med at udsætte Militærudgifter, der dog skulle afholdes, et Aar eller to. Det kan være, at man ogsaa her skal gaa noget mindre rask frem af Hensyn til den finansielle Situation, men man kan ikke være blind for, at nogen virkelig Forbedring af vore finansielle Forhold, nogen virkelig Bringen vore Finanser paa ret Køl ligger der ikke deri, at man i Aar undlader at afholde Udgifter, som alligevel skulle afholdes, i alt Fald en Gang til næste eller næstnæste Aar. Den højtærede Finansminister er, synes jeg, lidt for tilbøjelig til at sige: Vi ville ikke gøre saadan, og vi ville ikke gøre saadan. Der ligger bag dette: Lad saa de andre om det! Men det er ikke den kraftige og haardhændede Finanspolitik, som skal til. Hvis Skuden virkelig skal paa ret Køl igen, maa den højtærede Finansminister foreslaa og søge at gennemføre saadanne Foranstaltninger, der virkelig kunne bringe os paa ret Køl, og ikke blot saadanne, som skyde Vanskelighederne ud og overlade dem til Efterfølgeren. Herunder høre ikke blot gennemgribende Besparelser, til hvis Gennemførelse jeg mener, at den Kommission, som den høje Regering ligesom jeg ønsker nedsat, vil kunne bidrage, men sikkert ogsaa det at skaffe os forøgede Indtægter. Den højtærede Finansminister siger: Jeg er overbevist om, at Ministeriet ikke vil sidde saa længe, at det Spørgsmaal nogen Sinde kommer til Overvejelse i Ministeriet. Men dette er ikke den Tale, der bør føres, forekommer det mig. Man maa tage det op med Vanskelighederne, naar man ser, de ere der, og ikke nøjes med, at man rimeligvis ikke sidder saa længe, at man vil faa med disse ubehagelige Problemer at gøre. Det gælder om at tage fat og faa saadanne Foranstaltninger gennemførte, der virkelig bedre Forhol-